

му фигура. Той можеше да вижда тъмния коридор гдето имаше няколко лякеи и широката стълба с джбови первази и килими.

Но ето че някакъв важен господин започна да слиза по стълбата. Здравосложената снага беше сгърбена от тежестта на годините и властта, която той имаше. Харри свали шапката си и, преди да може да го спре поразения лакей, рече:

— Господине, не сте ли вие първият министър?

Важният човек го погледна и даде знак на лакеите си да не гонят смелия пришелец от мястото, на което стоеше. Малката фигурка със златни кждри, с тънко гласче, му напомни неговото малко момче, което беше умряло от треска отдавна, отдавна, когато то беше само на седем години.

— Какво искаш, мжничко човече? — попита министъра, като слезе по стълбата на вжн.

Харри стана по-смел и се приближи.

— Трябва ми да поговоря с вас.

Важния господин се усмихна. Даже самите му другари министри не се обржщаха към него тъй безцеремонно. Разсърдените лакеи безпокойно очакваха заповед да изхвърлят момчето и да го предадат на полицията, но Харри пристъпи още по-близо.

— Джон Стерн каза, че само първия министър може да направи това. А Джон Стерн знае сигурно всичко, и затова дойдох тукъ.

Министъра се развесели. Той отиваше да направи разходката си в парка и имаше на разположение няколко минути.

— Вашё сиятелство... — започна тържествено някакъв си чиновник.

Но министъра не му даде да довърши, а само отвори вратата надесно и направи знак на момчето да мине в следната стая. Харри смело влезе в кабинета, — висока, голяма, тържествена и тъмна стая. Той беше доста много проникнат от съзнанието за своето намерение, за да не се колебае или да се плаши, но все пак сърдчицето му силно биеше и ту огън, ту студ го обземаше.

— Е та какво искате вие? — каза любезно голямия човек. Без съмнение, той мислеше, че детето е пратено да иска милостиня; но прекрасното лице на детето трогна сърдцето

му и му напомни собственото му, умряло преди тридесет години, момченце.

— Джон Стерн каза... — започна Харри.

— Е, оставете на мира вашия Джон Стери и говорете какво е вече нужно, — рече министърът.

— Те искат да сринат всичките ни килийки! — рече Харри. — Вие знаете, тъй нарича народа нашия приют. Те искатъ да ги съборят, да разрушат градината ми и да построят някакви фабрики и да изпждятъ всички нас. И моята баба ще умре от това, и аз ще умра, а какво ще стане с нашите ластовички... Разбира се, Прим можем да вземем, но той ще бъде много нещастен. И представете си, те ще направят това сега, когато посадих нови астри! Аз отгледах тези астри в друга градина; те са тъй прекрасни, кичести! И всичко това ще изхвърлят на улицата и вместо градината ми ще стърчи някаква си фабрика!

И Харри не можеше да продължава повече, защото сжлзи го задушаваша.

— Е, мили мой, признавам, нищо не мога да разбера, — каза министъра с величествен жест. — Какви са тия килийки? Где се намират? Опитайте се да обясните по-добре.

Харри порови из джеба и извади прошениято на пенсионерите от приюта до градския кмет на Милтуан.

— Ние всички събрахме пари и платихме на един адвокат, за да състави ей това прошение и да го напечата, — каза той и протегна документа.

Изражението на лицето на министъра се измени. Очевидно, момчето беше пратено от възрастни. Но той хвърли поглед на прошениято и с привична бързина разбра съдържанието.

— Приютите трябва да бъдат оценени, продадени и вместо тях да бъдат построени къщи, които ще принадлежат на Милтуанския градски съвет. Това е съвсем обикновен начин на отчуждаване, съвсем не мога да се бъркам тук, — промърмори той и погледна Харри.

— Те ли ви изпратиха тук?

Харри поклати сепнато глава.

— Сам дойдох. Никой нищо не знае. Даже баба ми не знае за това.